

De Wallen Oorlogszone

**De Wallen
Oorlogszone**

Samson Spin

Colofon

Uitgeverij Sapakara
Copyright © 2017 Samson Spin
Eerste druk: juni 2017
Tweede druk: augustus 2017

Auteur: Samson Spin
Omslag: fabster
Binnenwerk: fabster

ISBN 9789402164268
NUR 337 – Oorlogs- en verzetsroman

Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 01 – RUSTIG EN KOELBLOEDIG

HOOFDSTUK 02 – GETUIGE VAN DOOD EN VERDERF

HOOFDSTUK 03 – LID VAN DE RATTEN

HOOFDSTUK 04 – VERA’S EERSTE RATTENDAAD

HOOFDSTUK 05 – HET VERLOREN BONNENTEGOED

HOOFDSTUK 06 – VERWOESTENDE KNAL OP DE DAM

HOOFDSTUK 07 – HONDERDEN GEREDDE ENGELSEN

HOOFDSTUK 08 – KORTSTONDIGE LIEFDE

HOOFDSTUK 09 – OPGEPAKT EN AFGEVOERD

HOOFDSTUK 10 – PANIEK OP HET WATER

Hoofdstuk 01 – Rustig en koelbloedig

De Wallen liggen te bakken in de zon. Het is juni 1942 en de oorlog woedt in vele landen voort. Ook Nederland ligt onder de verdrukking van de Duitse bezetter en weinigen durven tegen het machtige Duitsland iets te ondernemen. Het Rode Licht-district wordt streng gecontroleerd door de Duitsers. Als een soldaat er een ziekte oploopt, omdat hij het zo nodig zonder moest doen, is hij nog niet jarig. Hij krijgt dan veertien dagen verzwaarde dienst. Dat houdt in dat hij in de nachten op de gevaarlijkste plekken in het Wallenkwartier zijn werk moet doen. En juist tijdens die diensten verongelukken of verdwijnen er spoorloos jonge soldaten. Dit is het verhaal over het Amsterdam van toen, en hoe gevaarlijk het er was in de oorlogsjaren.

Vera is 22 jaar. Haar vader is slager op het slachthuisterrein van de gemeente Amsterdam, en is een doorgewinterde NSB'er. Hij kan niet anders, want zijn vrouw is van Joodse afkomst en heeft geblondeerd haar. Ze is helemaal uit de Joodse gemeenschap weg, want ze wil koste wat kost de oorlog overleven. Hun dochter Vera is een dappere meid die besluit het huis uit te gaan en op zichzelf te gaan wonen op kamers. Ze houdt contact met haar vader en op die manier loopt ze ook niet in de kijker van de alleswetende Sicherheitspolizei.

Het is warm en de zon staat hoog aan de hemel als ze met haar oude fiets naar het slachthuis rijdt om haar vader te begroeten. Ze wil kijken of er misschien een lapje vlees voor haar over is. De controlerende Duitse soldaat bekijkt haar papieren en zegt dan dat dit geen openbaar terrein is en dat je er alleen mag komen als je er werkt of als je er klant bent, zoals het Duitse leger van het onderdeel Amsterdam en omstreken.

‘Mijn vader werkt hier. Kijk, daar staat hij.’

Ze wijst naar een man iets verderop die een koe de slachthal binnenleidt, en net als hij omkijkt zijn dochter ziet. ‘Hé meisje, kom eens bij je vader,’ roept hij en de soldaat laat het meisje gaan. Maar hij kijkt haar na en voelt de onrust in zijn buik groeien en groeien, want er zijn weinig écht leuke vrouwen over in het Amsterdam van tijdens de oorlog. En de vrouwen die er wel zijn, doen maar aan één ding, en dat is betaalde liefde, denkt deze man. De koe die haar vader voortdrijft is geen koe maar een niet al te grote stier en een werkelijk mooi dier. Langs zijn kop druipen echter tranen omdat het dier instinctief weet wat er gaat komen. Hij heeft de roep van zijn soortgenoten gehoord. Het gejammer komt telkens vlak voor de dood.

‘Hé Vera, wat kom jij hier doen?’ vraagt haar vader met een glimlach, blij dat hij zijn dochter ziet. Hij heeft een soort zeildoeken schort aan met daarin een paar scherpe messen. En aan het rek binnen handbereik hangt er nog veel meer slagere gereedschap. De stier wil niet naar binnen, maar de slager duwt zijn staart in een bocht en dan gaat het arme dier eindelijk vooruit zijn dood tegemoet. De vader van Vera pakt het schietmasker en drukt dat tegen de kop van het dier, en dan denkt hij altijd hetzelfde. ‘Je moet een vierkant maken tussen de horens en de ogen en precies in het midden moet de stalen pen de hersens binnendringen.’

Hij drukt het schietmasker tegen de kop van het dier en het zegt ‘klik’.

Hij kijkt zijn maat aan die staat te lachen. ‘Oh, vergeten een patroon erin te stoppen,’ zegt hij en lacht daarbij schaapachtig. Gelukkig blijft de stier als gehypnotiseerd staan. Snel doet de man nu een patroon in het masker en drukt weer af. Nu klinkt er een gedempte knal en het arme dier trekt zijn achterpoten naar voren, en zijn voorpoten naar binnen. Het lijkt of het dier even zweeft tussen leven en dood. Met een klap komt het op de vloer van het slachthuis terecht. De andere man snijdt met een vlijmscherp mes de achterpoten open zodat het dier in haken op zijn kop gehangen kan worden. Als dat klaar is, haakt hij het beest in twee vleeshaken en trekt het karkas omhoog zodat het op zijn

kop hangt. Uit het kleine gaatje in het voorhoofd van het dier drupt een klein beetje bloed. Zodra het beest is opgehesen, haalt de vader van Vera een groot scherp mes langs de hals van het dier. Het bloed spuit wel drie meter weg, ook langs het zeildoeken schort van Vera haar vader die het glimlachend aanziet.

Zodra het bloeden enigszins gestopt is, snijden de mannen samen de kop van het dier eraf. Ze zetten die kop langs de rand van de vloer van het slachthuis zodat ze precies kunnen zien hoeveel dieren er geslacht zijn die dag.

‘Zo, even pauze hoor. Vond je het erg om het te zien?’ vraagt haar vader.

‘Nee hoor, helemaal niet. Maar ik wist niet dat dieren huilen voordat ze de slager aankijken.’ ‘Eerlijk gezegd, ik heb er nooit op gelet. Ik heb misschien al duizenden dieren over de kling gejaagd.’

De man die haar vader helpt duwt het onthoofde karkas weg naar de plek waar ze de huid eraf, en de ingewanden eruit halen. Vera en haar vader lopen naar de kantine waar ze een kop thee krijgt en haar vader een fles bier openmaakt.

‘En hoe bevalt het op jezelf te wonen in het centrum van de stad?’

‘Ja, eigenlijk erg goed. En ik hoef niet in angst te leven dat ze mij van mijn bed halen omdat mijn moeder Joodse is.’

‘Ssstt, niet zo hard. Je zit hier tussen uitsluitend NSB’ers die vrijgesteld zijn van werken in Duitsland en hier mogen werken. Maar wat kom je doen? Zo vaak zie ik je niet op mijn werk.’

‘Ik miste je, wilde je gewoon even zien. De tijden zijn zo onvoorspelbaar en ik wilde je gewoon zien.’

Zwijgend kijken ze samen voor zich uit door kleine ramen waarachter het vee dier voor dier de dood tegemoet treedt.

‘Ik wil het je niet zeggen, maar ik ga bij het verzet. Ik kan zo niet door het leven zonder iets te ondernemen tegen die vreselijke Duitsers.’

‘Dat doe je niet! Dan breng je mama en mij in gevaar, want als ze jou snappen komen wij ook aan de beurt. Ze moorden net zo gemakkelijk als dat ze een pot koffie zetten.’

‘Nee pap, je hebt eigenlijk gelijk.’

Maar die woorden spreekt ze alleen uit omdat ze geen zin in een discussie heeft met haar vader.

‘Doe je mama de groeten, want ik ga weer.’

Ze staat op en wil gaan als haar vader haar bij de pols pakt.

‘Je doet het niet, denk erom hè.’ Ze kijkt haar vader aan die ook wel ziet dat hij zijn dochter, die altijd een doorzettertje was, niet kan tegenhouden. Ze loopt langzaam naar haar fiets die ze tegen het dierenhok gezet heeft als haar vader achter haar aan komt.

‘Doe het niet, Vera!’ Hij drukt zijn dochter een stuk in papier verpakt vlees in haar handen, iets wat in die dagen goud waard is. Ze fietst naar de uitgang van het slachthuisterrein als ze tegengehouden wordt door een soldaat die er wachtdienst heeft.

‘Papieren bitte,’ zegt de jonge soldaat in zijn grijze, gehate uniform.

Vera kijkt hem aan en zegt dan: ‘Ik was net bij mijn vader hier op het bedrijf en ben mijn papieren vergeten.’ ‘Nou, vooruit maar. Als je weer hier het terrein op wilt, heb je je Ausweis bij je. Anders kom je er hier niet in.’

Even later fietst ze door de stad die verlaten lijkt, want er zijn bijna geen mensen op straat ondanks het mooie weer. En alles wat er loopt zijn vrijgestelde landverraders die zelfs op deze warme dag kranten staan te verkopen om de partij op te hemelen. Als ze bij de Overtoom komt ziet ze dat er in de verte een paspoortcontrole is. Ze neemt een zijstraat om die te omzeilen. Ze fietst even later op een parallel lopende straat, en als ze op de hoogte van de controlepost komt hoort ze opeens gefluit en gillende mannen. Geweerschoten klinken door de wijk. Ze stapt van haar fiets om tegen een muur dekking te zoeken. Even later rent een jonge man langs die haar verschrikt aankijkt. In een flits besluit ze hem haar fiets te geven zodat hij kans op ontsnappen heeft. Ze wacht tot hij

vlak bij haar is en ook ziet ze de Duitsers nog niet die hem kennelijk achtervolgen.

‘Hier pak mijn fiets, dan heb je kans om te ontsnappen.’

Ze weet heel goed dat alle mannen tussen 16 en 65 zich moesten melden voor de Arbeitseinsatz. De jonge man pakt dankbaar de fiets van haar aan en maakt dat hij wegkomt. Maar in plaats van een zijstraat te nemen rijdt hij de parallelweg af. Even later staat Vera oog in oog met de bloeddorstige Duitsers die langs haar heen kijken. Dan ziet ze dat één van de soldaten zijn geweer aan zijn schouder aanlegt en rustig richt, in de richting van de hard fietsende vluchtende man. Hij kijkt naar de man naast hem, hijgend van het harde lopen. De jonge soldaat zonder insignes op zijn grijze uniform.

‘Hij trok zomaar mijn fiets uit mijn handen,’ probeert Vera nog.

Maar ze hoort de klik van het geweer waarna de veiligheidspal op onveilig staat. Hij schiet in de richting van de vluchtende man, en mist. De andere, oudere soldaat pakt het geweer af en legt ook aan. De man is enkele honderden meters van hen verwijderd, hij heeft dus nog kans. Maar als het tweede schot klinkt, lijkt het dat het miste maar dat is niet het geval want even later valt de fietser van zijn fiets en ligt stil op de straat. De twee mannen hollen erheen want misschien wil de getroffen man wel vluchten. Onder het lopen haalt de oudere soldaat zijn pistool uit de holster en haalt de kogelhouder eruit. De andere soldaat die mis schoot rent mee, nieuwsgierig. De oudere soldaat loopt voorop en haast zich naar de neergeschoten man.

‘Ik denk dat hij dood is, want hij ligt zo raar verwrongen.’ Hij kijkt naar zijn jongere ondergeschikte en schrikt zich te pletter omdat de getroffen jongeman niet dood is, nog niet tenminste.

Hij heeft zich liggend op de grond omgedraaid en er komt bloed uit zijn mond. Maar erger nog, hij heeft een revolver in

zijn hand en schiet de jongere soldaat midden in zijn gezicht. De kogel treft de jonge soldaat onder zijn linkeroog en zijn hoofd lijkt te exploderen door de treffer. Hij geeft een korte gil en dan stort hij hevig bloedend ter aarde. Hij is niet meteen dood en de soldaat die het slachtoffer neerschoot wordt niet geraakt. Kronkelend van vreselijke pijnen ligt de jonge soldaat over de stenen langzaam maar zeker te sterven. De oudere man richt nu zijn wapen op de stervende vluchteling die een donkerrode vlek in zijn buik heeft die snel groter wordt. Zijn kleine handvuurwapen blaft twee keer en de getroffen man is nu dood, morsdood.

De soldaat die in het gezicht getroffen is, ligt nu ook te stuiptrekken en de oudere soldaat denkt: die twee zielen komen elkaar vast tegen op weg naar de eeuwigheid.’ Hij voelt in de hals van zijn kameraad maar daar is alle leven uit verdwenen. Hij gaat staan, trekt zijn uniformjas recht en steekt nadat hij het handvuurwapen in de holster terug. Hij wendt zich nu tot het meisje wiens fiets afgepakt werd door de vluchtende man. Alsof er niets gebeurd is, zegt hij tegen de jonge vrouw: ‘Heeft hij de fiets genomen of heeft u hem gegeven. ‘Wat denkt u zelf, mijnheer de Gauleiter?’ Vera kende de uniformen en de rangen in het Duitse leger. Ze had ze spelenderwijs van haar vader geleerd. ‘Nee, natuurlijk heeft hij mijn fiets uit mijn handen getrokken, de hufter.’ ‘Is uw familie lid van de partij?’

Hij vraagt naar de bekende weg omdat niet-leden allen gedeporteerd werden om in Duitsland dwangarbeid te verrichten. ‘Ik kom net van het slachthuis waar mijn vader al jaren werkt en lid is van uw NSB-vereniging, anders zaten wij waarschijnlijk ook in het grote Duitsland. ‘Ze stak hem met veren, niet een paar maar een heleboel. ‘Ik hoop dat we elkaar vaker kunnen treffen en zou u graag leren kennen, mevrouw...? Hoe is de naam ook al weer?’

‘Ik heet Vera van der Velde. En u bent?’

Hij klakt zijn laarzen tegen elkaar en zegt dan: ‘Ik ben Frederik Meuler uit Essen.’ En dan schreeuwt hij zo hard dat het op een kilometer te horen is: ‘Sieg Heil’ en zijn arm schiet

de lucht in en hij brengt de Hitlergroet. Hij is zo opgewonden dat hij vergeet haar papieren te vragen. ‘Kunnen we niet afspreken?’ vraagt hij en zijn wangen worden van vaalbleek nu opeens roze van kleur.

‘Nou, dat weet ik niet hoor. Het lijkt mij niet verstandig om openlijk met een Duitser om te gaan of we moeten ergens afspreken waar niemand ons kan zien.’

De Duitser begint helemaal te glimmen van pure opwinding. ‘Waar kan jij mij ontmoeten?’ zegt ze dan. Ze voelt dat de haat baas over haar wordt en langzaam maar zeker bedenkt ze een plan om deze man op te ruimen. In haar ogen is hij de vijand, maar het moet gebeuren buiten het zicht van bijvoorbeeld pottenkijkers.

‘Kunnen we niet buiten de stad ergens afspreken?’

‘Nee, dat hoeft niet. Als we naar het Vondelpark gaan weet ik wel plekjes waar we ons kunnen terugtrekken.’

‘Laten we afspreken om acht uur vanavond bij de Noorderpoort.’

Ze gaat naar haar kamer en bedenkt wat te doen om van die moordenaar af te komen. Ze eet rustig het vlees op dat ze van haar vader gekregen heeft. Ze doet een klein vlijmscherp stootmes in haar tas. En in haar onderbroek doet ze een maandverband, want als hij aan haar wil voelen, moet hij meteen voelen dat ze haar maandelijkse periode heeft. Maar dat zal dan tevens zijn laatste gedachte zijn, want ze weet dat hij op slag dood is als ze dat kleine mes in de nek van de Duitser kan steken. Vera denkt hardop: mijn vader liet het mij een keer zien hoe dat werkt en hij deed het bij een stierkalf dat stierf zodra het mes in de nek diep genoeg de halszenuwen doorsneed.

Ze doet een zomerjurkje aan en weet dat het na acht uur spertijd is. Dus weinig mensen mogen buiten zijn, ook al is het zomer. De Duitse bezetter heeft die wet uitgevaardigd net zoals vele andere onzinnige wetten.

Ze besluit dat ze op eigen houtje die moordenaar van de vluchteling gaat wreken, maar door de gedachte voelt ze toch

angst omdat het ook helemaal fout kan gaan. Even wil ze haar plan wegleggen en vergeten, maar het vreet aan haar. Tegen halfnacht stapt ze op haar fiets en rijdt ze naar de poort van het park waar ze haar fiets in de stalling zet en op slot doet. Ze loopt behoedzaam het park in en ze ontdekt dat ze tot nu toe helemaal alleen is. Lang duurt het alleen zijn niet want Frederik is net als Vera ver voor de afgesproken tijd aanwezig. Ze doen of ze elkaar niet kennen en Vera gaat linksaf naar de kant van de vijver en Frederik loopt rechtdoor en gaat na een tijdje ook rechtsaf om zo bij de vijver te geraken.

Als ze elkaar even later aankijken, zit er nog geen meter meer tussen hen en Frederik maakt meteen van de gelegenheid gebruik om haar te kussen. Ze ontwijkt zijn mond ternauwernood en duwt hem een beetje van haar af om hem te taxeren met betrekking tot de dodelijke verwonding die ze van plan is te geven aan de moordenaar van die onbekende vluchteling. Ze gaan langs het water zitten en dan laat ze hem haar voorzichtig door haar jurk aanraken. Hij mag haar zelfs kussen waar ze niets bij voelt, alleen de haat wordt erdoor aangewakkerd. Ze gaat in het zachte gras liggen en wacht totdat hij iets gaat doen. Zodra zijn zoekende handen voorbij haar ceintuur naar de onderzijde willen, zegt ze zacht: 'Ik ben net in mijn maandelijks periode, je moet het te goed houden.'

Maar dan pakt hij haar hand en wil die op zijn gulp leggen. Ze trekt de hand terug en kijkt hem hoofdschuddend aan. 'Wat ik jou nu niet kan geven, dat wil ik nu ook niet hebben. Dat begrijp je, hoop ik.'

'Ga eens op je buik liggen, dan zal ik je rug masseren als je dat wat lijkt. Want na vanmiddag zal er toch wel enige spanning op je schouders rusten.'

Hij doet wat ze vraagt en hij gaat op zijn buik liggen. Vera maakt de spieren in zijn rug los en dan zegt ze: 'Ik wil dat je je ogen sluit en droomt van wat je voelt maar je mag niets zeggen.' Frederik doet wat ze vraagt en Vera gaat met gespreide benen op zijn onderrug zitten. Met haar kruis drukt